

VRTEC

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. oktobra 1885.

Leto XV.

Otrokove sanje.

(Iz nemškega po J. N. Vogl-u.)

Kolínu živel deček
Z imenom Bogomil;
Rad mašniku je stregel,
Ker je pobožen bil.

In ko daritev sveto
Duhovnik dokončal,
Rudečih, belih jabolk
Je njemu daroval.

Kako žarélo dečku
V radósti je okó!
Počivat hodil v travo
Pod staro je drevó.

Tu mali dar je užival
Cvetíc se radujoč;
V sladké ga enkrat sanje
Zaziblje gaj cvetoč.

Na deblu pa je bila
Podoba iz lesá,
Oj Jezusa Marija
V naročji tam imá.

Zagledal v spanji deček,
Da dete k njemu gré,
Da jabólka rudeča
Igraje z njim se, jé.

Duhovnu drugo jutro
Pové to Bogomil,
Ta pravi: „Pri nedolžnih
Bog Jezus rad je bil.

Zató se vedno greha
Bolj kakor vsega boj,
Potem bo dete Jezus
Továriš vedno tvoj.“

In zopet dobri deček
Pod lipo je sedel,
In zopet v sanjah Jezus
Do njega je prišel.

In jabólka je užival,
Igral se z njim ljubó,
A deček je radósten
Smehljál se presladkó.

In pravi mu: „O Jezus,
Ti prideš k meni rad,
In dobrih mojih jabolk
Pokušaj mnogokrat.

Kedáj pa na kosilo
Povabil boš me tí? —
A Jezus mu odvrne:
„To v kratkem se zgodí.

Ko zopet semkaj prideš
Pód hladno lipo sést,
Popeljem jaz te sábo,
Da ideš k meni jést.“

Duhovniku to deček
Pové naravnost vse;
A ta z očesom solznim
Prot' nebu se ozrè.

In ko daritev sveto
Pobožno dokončá,
Strežitelju obleko
Lepó in belo dá.

In zelen venček splete
Okoli belih las,
Ter ljubljenea objema
Jokáje se na glas.

In vodi ga iz cerkve,
Solzán za njim strmí,
A jabolk mu rudečih
Natrgal danes ní.

Z otožnim srcem ide
Ubogi deček v gaj,
In sede vzdihovaje
Na svoj navadni kraj.

In kakor se je vsedel,
Sladkó mi vže zaspí;
Pihljajo sape mile
In solnce mu žarí.

Na njega jasnem lici
Sladák igra smehljáj,
Ki priča da v nebesih
Naš deček kósi zdaj.

Gotovo mu po všeči
Je Jezusova jed,
Da jabolk mašnikovih
Ne bo si želel spet.

Taisti se mu zibal
Na lici še je sméh,
Ko našli tam pod lipo
So mrtvega na tléh.

F. Krek.

Marko Bogati in Vasilij Bezčastni.

(Po Afanasjevu poslovenil Fr. Hubad.)

V nekem carstvu, v nekem gospodarstvu je živel zeló imovit trgovec. Imel je jedino hči Anastazijo Prekrasno; stara je bila pet let. Trgovec so zvali Marka s priimkom Bogatega. Marko ni mogel trpeti siromakov; komaj je prišel kateri pod njegovo okno, hitro je zapovedal slugam, naj ga zapodé in ščujejo pse nanj.

Nekega dne prideta pod okno dva siva starca. Marko ju zagleda in veli, naj ju zapodé s psi. Sliši pa to Anastazija Prekrasna in začne prositi: „Rodni moj očka! zaradi mene pusti ju v izbo za posle!“ Oče jej dovoli in reče, naj ju pusté v izbo. Kadar pospé vsi po hiši, vstane Anastazija, gre v izbo za posle, zleze na polato (posteljo pod stropom) in gleda na siromaka. Jeden izmed njiju govori: „V tem in tem selu se je rodil kmetu temu in temu sin. Kako velelaš, naj se imenuje, kako srečo mu podeluješ?“ Drugi odgovori: „Daj mu ime Vasilij s priimkom Bezčastni, a podelujem mu bogastvo Marka Bogatega, pri katerem prenočujeva!“